

Naturalisatie van Albers, Elisabeth Maria Adolphina
en 19 anderen

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Onder verwijzing voor het overige naar de ingewonnen ambtsberichten ¹⁾ ten aanzien van de verzoeken om naturalisatie van Elisabeth Maria Adolphina Albers en 19 anderen, moge de ondergetekende het volgende aantekenen.

De voorgedragen in artikel 1, onder 1, 5 en 7, zijn oud-Nederlanders, die ingevolge artikel 7, 5de, van de wet op het Nederlandschap en het ingezetenschap (*Stb.* 1892, 268) hun Nederlandse nationaliteit hebben verloren door tien achtereenvolgende jaren woonplaats te hebben gehad buiten Nederlands grondgebied. Zij hadden door gebruik te maken van de daartoe bij evengenoemd artikel 7 aangewezen weg, verlies van Nederlandschap kunnen voorkomen. Ofschoon zij dit middel niet hebben aangewend, stellen zij blijkbaar op het bezit van de Nederlandse nationaliteit prijs. Aangezien zij van goed maatschappelijk gedrag zijn, bestaat er alle aanleiding hen door naturalisatie wederom de staat van Nederlander te verlenen.

De verzoeker Emile Karel Antonie, genoemd in artikel 1, onder 2, werd in 1930 te Klaten in Indonesië geboren en is van Nederlandse origine. Hij verblijft sedert 1950 op Nederlands-Nieuw-Guinea. Op aandrang van zijn moeder opteerde hij op 21 december 1951 voor de Indonesische nationaliteit. Verzoeker betreurt deze stap en zou gaarne in zijn oorspronkelijke nationaliteit worden hersteld. Als chauffeur bij de Residentie Waterstaatsdienst voorziet hij in zijn onderhoud.

Julius Daniels, de verzoeker genoemd in artikel 1, onder 3, werd in 1917 te Poerwokerto (Indonesië) geboren en bezat door afstamming het Nederlandschap. Adressant, die sedert 1938 bij de Douanedienst werkzaam was, opteerde in december 1951 uit maatschappelijke overwegingen voor de Indonesische nationaliteit. In november 1957 vestigde hij zich met vrouw en kinderen in ons land. Als ambtenaar op arbeidsovereenkomst in dienst van de P.T.T. voorziet verzoeker in het onderhoud van zich en de zijnen.

In artikel 1, onder 4, wordt voorgedragen Jan Wawrzyn Grzelak. Deze verzoeker werd in 1925 te Lodz (Polen) geboren en is van Poolse herkomst. Tijdens de oorlog werd hij gedwongen in Duitsland te werk gesteld. Na de bevrijding nam hij als vrijwilliger dienst bij het Poolse leger onder geallieerd commando. Eind 1946 kwam verzoeker naar ons land. Mede door zijn huwelijk met een Nederlandse vrouw kan hij als ingeburgerd worden beschouwd. Als lasser verdient hij het brood voor zich en zijn gezin. Verzoeker heeft er mee ingestemd dat zijn geslachtsnaam wordt gewijzigd in Zèlak.

De Joegoslavische verzoeker Franc Hribar, genoemd in artikel 1, onder 6, werd in 1931 te Hoensbroek (Limburg) geboren en heeft steeds in ons land gewoond. Hij voelt zich Nederlander. Als mijnwerker voorziet hij in zijn onderhoud.

De verzoeker Gerhardus Antonius Kappert, genoemd in artikel 1, onder 8, werd in 1909 te Heino (Overijssel) uit Nederlandse ouders geboren. In 1948 werd hij als missionaris uitgezonden naar het voormalige Nederlands-Indië. In verband met zijn werkzaamheden opteerde hij voor de Indonesische nationaliteit. Verzoeker keerde in 1956 terug naar zijn geboorteland; hij werd afgekeurd voor werk in de tropen. In

zijn onderhoud wordt voorzien door de congregatie waartoe hij behoort.

Regina Irena Kvedaraviciute, de verzoekster genoemd in artikel 1, onder 9, werd in 1927 te Klaipeda in Lithauen geboren en is van Lithause herkomst. Tijdens de oorlog werd zij naar Duitsland gedeporteerd en aldaar te werk gesteld. In 1945 kwam verzoekster naar ons land. Zij heeft zich aangepast aan de Nederlandse leefwijze. Als kantoorbediende in dienst van de Postcheque- en Girodienst voorziet zij in haar onderhoud. Verzoekster heeft er mee ingestemd dat haar geslachtsnaam wordt gewijzigd in Kwedaras.

De verzoekster Rembertha Magdalena Martens, genoemd in artikel 1, onder 10, is Nederlandse van geboorte. In 1920 emigreerde zij naar Canada, waar zij in 1952 de Canadese nationaliteit verwierf. In 1953 keerde verzoekster naar ons land terug; met uitzondering van enkele maanden in 1957 heeft zij hier sindsdien gewoond. Verzoekster heeft enig inkomen uit vermogen.

In artikel 1, onder 11, wordt voorgedragen de verzoeker Klemens Mlodzick. Deze werd in 1914 te Slowo in Polen geboren en is van Poolse herkomst. Gedurende de oorlogsjaren verbleef hij als krijgsgevangene in Duitsland. Na de bevrijding nam verzoeker vrijwillig dienst bij de Poolse strijdkrachten onder geallieerd commando. Hij werd in 1948 in ons land toegelaten. Mede door zijn huwelijk met een Nederlandse vrouw, is hij in onze samenleving opgenomen. Als mijnwerker voorziet adressant in het onderhoud van zich en zijn gezin.

De Deense verzoekster Johanne Marie Catharina Oppenhagen, genoemd in artikel 1, onder 12, werd in 1902 te Rotterdam geboren en heeft met uitzondering van 1919 tot 1927 steeds in ons land gewoond. Zij is in geest en leven Nederlandse geworden. Als kassier voorziet zij in haar onderhoud.

De verzoeker Kazimierz Rutkowski, genoemd in artikel 1, onder 13, werd in 1919 te Skrzyszew (Polen) geboren en is van Poolse herkomst. Tijdens de oorlog werd hij gedwongen in Duitsland te gaan werken. Na de bevrijding nam verzoeker vrijwillig dienst bij de Amerikaanse bezettingstroepen. In 1948 kwam hij naar ons land. Verzoeker is gehuwd met een Nederlandse vrouw; hij kan als ingeburgerd worden beschouwd. Als fabrieksarbeider verdient hij het brood voor zich en zijn gezin.

Eveline Leonora van der Weele, de verzoekster genoemd in artikel 1, onder 14, werd in 1930 te Bondowoso (Indonesië) geboren en is van Nederlandse herkomst. Op aandrang van haar ouders opteerde zij voor de Indonesische nationaliteit. Verzoekster verblijft sedert januari 1958 in ons land en zou gaarne in haar oorspronkelijke nationaliteit worden hersteld. Als typiste bij het Rijksinstituut voor Visserijonderzoek te IJmuiden voorziet zij in haar onderhoud.

De in artikel 2 genoemde verzoekers worden ter kosteloze naturalisatie voorgedragen; de eerstgenoemde, omdat zijn verdiensten voor de geallieerde oorlogvoering daartoe aanleiding geven; de overigen, die de Indonesische nationaliteit bezitten — afgezien van aan den lande bewezen diensten —, omdat zij ten gevolge van de gewijzigde staatkundige verhoudingen de Nederlandse nationaliteit buiten hun wil hebben verloren.

Aleksander Bronowski, de Poolse verzoeker genoemd in artikel 2, onder 1, werd in 1914 te Prusinowice (Polen) ge-

¹⁾ Zijn met de overige bij deze memorie van toelichting overgelegde stukken nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

boren. Hij heeft van 1940 tot 1946 deel uitgemaakt van de Poolse strijdkrachten onder geallieerd commando. Verzoeker behoorde tot de troepen die het Zuiden des lands hebben bevrijd. Na zijn demobilisatie vestigde hij zich in ons land. Verzoeker is gehuwd met een Nederlandse vrouw; hij is genoegzaam geassimileerd. Als magazijnchef voorziet hij in het onderhoud van zich en de zijnen.

Louis Nicolas Driesmans, de verzoeker genoemd in artikel 2, onder 2, werd in 1913 te Bogor (Indonesië) geboren en bezit zowel de Indonesische als de Belgische nationaliteit. Adressant vervulde zijn dienstplicht in het Koninklijk Nederlands-Indisch Leger. Tot 1950 leefde hij in de veronderstelling Nederlander te zijn. Bij een verzoek om verlenging van zijn paspoort bleek zulks echter niet het geval te zijn. Door een verzuim van de administratie werd verzoeker niet ingelicht omtrent de mogelijkheid van optie voor de Nederlandse nationaliteit. In 1954 kwam adressant met zijn gezin naar ons land. Als schrijver in dienst van het Ministerie van Defensie heeft hij regelmatige inkomsten.

De verzoeker Jacob Emiel Eduard Mahakena, genoemd in artikel 2, onder 3, werd in 1931 te Djakarta (Indonesië) geboren en woont sedert 1951 hier te lande. Als vierde machinist ter koopvaardij voorziet hij in zijn onderhoud.

De verzoeker Wilhelm Joan Molensky, genoemd in artikel 2, onder 5, werd in 1911 te Muntok (Indonesië) geboren. Van 1929 tot 1953 was hij in dienst van de Staatsspoorwegen in Indonesië. Verzoeker is gehuwd met een Nederlandse vrouw. In 1955 kwam verzoeker met vrouw en kinderen op een Nederlands paspoort naar ons land. Eerst in 1957 bleek, dat hij de Nederlandse nationaliteit niet bezat; adressant diende daarop onmiddellijk een verzoek om naturalisatie in. Als inpakker voorziet hij in het onderhoud van zich en de zijnen. Verzoekers beide oudste kinderen Alexander Johan Willem Frans en Elvira Constance, die inmiddels meerderjarig zijn geworden, worden voorgedragen in artikel 2, onder 4 en 6.

Met uitzondering van de Joegoslavische verzoeker genoemd in artikel 1, onder 6, en de Poolse verzoeker genoemd in artikel 2, onder 1, geldt ten aanzien van allen, dat zij, hetzij omdat zij thans geen nationaliteit hebben, hetzij omdat zij door de voorgestelde naturalisatie hun nationaliteit zullen verliezen, niet een dubbele nationaliteit zullen hebben.

De Minister van Justitie,
A. C. W. BEERMAN.